

Ženské cíle jsou krátkodobé. Tady a teď. Z tohoto důvodu jsou ženy dobrými manažery v krátkodobých úkolech a špatnými strategy. Není to vada žen, ale jejich přirozená vlastnost. I když žena zaujímá strategickou pozici, např. jisté evropské kancléřky, tak to znamená, že za ní vždy stojí někdo jiný a ona je využívána jako nástroj.

Iracionální svět žen si vždy liboval v metafyzice. Vykladačky karet, horoskopy, nebeská znamení, data narození, padající hvězdy, mimozemské civilizace, reinkarnace - vše nevysvětlené a nevysvětlitelné dává ženám šanci konečně fundovaně fantazírovat na téma, jež je jim snadno dostupné, nevyžaduje zvláštní intelekt, neznalost věci se nedá prokázat, neexistuje odborník, který by je v tomto paoboru mohl utřít (jako se jim to stává v jejich naivních diskusích o sportu, technice či politice), a navíc se těmito děravými teoriemi mohou samy před sebou obhájit („Věděla jsem, že jako ryba si nemám brát skopce, a přesto jsem to naneštěstí udělala.“).

Moudré ženy jsou velmi schopné, pokud ovšem chápou, že potřebují muže a že ony mu pomáhají v rozvoji. Srdcem muže je svět, světem ženy srdce. Obecně vztah žen k technice a řešení otázek logistického rozvoje společnosti lze charakterizovat takto:

„Mnohé ženy používají moderní vynálezy techniky a přitom o principech jejich fungování mají asi takové vědomosti, jako kráva o fyziologii rostlin, které s takovou chutí požírá“

Albert Einstein

Vztah ženy k pokroku si ilustrujme na scéně, která se v r. 1821 odehrála v domácnosti Michaela Faradaye v den, kdy objevil princip elektromotoru. Když se mu podařilo uvést slabý drátek položený na hladině rtuti elektrickým polem do rotačního pohybu, zavolal k tomuto divu, který později roztočil soukolí továren i holicích strojků, svou manželku. Myslel si bláhově, že s ním bude sdílet jeho nadšení. Co je však ženským po vynálezech, které se jich přímo, bezprostředně a ihned netýkají? Utrhla se na něj, proč ji kvůli takové blbosti ruší v přípravě krocana.

Muž a žena se doplňují a každý má jiné vlastnosti a úkoly. Bohužel dnes toto velká část (většina ?) žen nechápe. Taková situace poté vede k různým „,single“ životním stylům. Skutečnost, že velká většina dnešních mladých mužů jdou nudní slaboši nebo tupci, je reálnou součástí problému.

Co se stalo dnešním mužům, že se stali s trochou nadsázky „ohroženým druhem“. Jde o to, že veškeré instituce a procesy, od školy přes úřady až po trh práce jsou feminizovány, tj. nenabízí žádné větší možnosti osobní realizace, skutečné soutěže a posunu, pouze primitivní podřízení se „tady a teď“, lpění na hysterickém formalismu (takříkajíc „pro stromy nevidí les“) a naučení se „ panáčkovat“ pro zbytky od stolu jako pes.

Vstup žen na trh práce byl pohromou, za socialismu se ještě dalo argumentovat jejich kreativním nasazením ku prospěchu celku, v tržní ekonomice přinesly pouze prosazení neplnohodnotných prací, „ flexibilní“ pracovní smlouvy, kde se nepočítá s rozvojem, postupem, ale se slepou podřízeností. Trpí tím nyní obě pohlaví a děti zejména. Přesto fanatické feministky v žoldu neziskovek, nadnárodních korporací a s podporou sobecké nebo škodolibe části tzv. „vzdělaných a úspěšných“ žen dále volají:

Všechny ženy by se podle feministek měly realizovat v zaměstnání a péči o děti má vzít na sebe stát. Jejich nepřítelem je tradiční rodina. Ta je neslučitelná s úsilím feminismu získat pro ženy nezávislost a sexuální svobodu. Nepokrytým cílem feminismu je tuto instituci úplně zničit - děti svěřit do péče státu, ženy nahnat do zaměstnání.

Dnešní feministky lživě tvrdí, že ženy lidstvu nic neodkázaly (jako matky však lidstvu odkázaly to nejdůležitější

- budoucí generace, bez nich by zde dnes nebyl nikdo) , protože je muži zahnali k plotnám, praní a dětem a emancipace je má z tohoto jha vyvést. My víme, že je to naopak - k dětem, a tedy k plotnám a vaření dobrovolně odešly ty ženy, které se v sobě nesnažily uměle potlačit svou ženskou přirozenost a které si - vědomě či nevědomě - řekly: „Neumím spravit auto, složit symfonii nebo dřít v kamenolomu, ale mám na starost důležitější věci: péči o děti, chod domácnosti a vytvoření domova.“

Tyto ženy jsou přitažlivé pro muže ne svou submisivitou, jak by opovržlivě řekly feministky, nýbrž svou ženskostí. Není tedy divu, že z pěti nejvlivnějších vůdkyň moderního feminismu (podle studie z 60. let) - Američanky Betty Friedanová, Kate Milletová, Germaine Greerová, Gloria Steinemová a Francouzka Simone de Beauvoirová - nebyla kromě Friedanové ani žádná vdaná, ani neměla děti. A i ta poslední se v manželství cítila nešťastná a život v předměstské vile přirovnala ke „koncentračnímu táboru, ale pohodlnému“.

Pak ovšem tyto fanatičky trpí vrozenou vadou a neměly by se brát vážně. Nebo jsou to všechno lesbičky? Nebo narcisistky, co mají rády jenom samy sebe, a s tím si vystačí? Otcové, děláte to špatně, tvrdí. „Abyste byli dobrými otci, musíte se více podobat matkám.“ V důsledku toho se otcovství postupně feminizuje a klasický otec má pomalu zmizet z domova. Odtud je samozřejmě jen krůček k další feministické představě - mýtus o zbytečnosti otce, slovy Valerie Solans „kráčejiho potratu s inteligencí otvíráku na konzervy“. Toto je vize jejich „lepšího“ světa (s bankou se zmraženým spermatem, klonováním žen, povinou kastrací mužů, pracovními tábory pro muže, v nichž jsou drženi v izolaci) oprávněně začínající většinu mužů děsit.

Ženy přitom rovnoprávnosti dosáhly před sto lety, což konstatovala před Druhou světovou válkou i jedna z tehdejších předních feministek Clare Boothe Luceová(mj. zakladatelka časopisu Life), když před válkou napsala: „Je už na čase přenechat otázku role ženy ve společnosti matce přírodě, kterou tak snadno ošálit nepůjde. Stačí, když dáme ženám stejné šance jako mužům, a brzy shledáme, jaká je jejich vlastní podstata. Vyberou si totiž to, co je v jejich nátuře, a nikdo je od toho neodradí. A uvidíme také, že nebudou dělat to, co v jejich nátuře není - i když k tomu budou mít příležitost.“

Dnešní feminismus je o něčem jiném, je to pokračování západního „individualismu“ (ve skutečnosti „izolacionismu jedince v davu“) jinými prostředky. Tzv. „občanská společnost“ a kult „individualismu“ (v jejich podání izolace) je na Západě ideologickým nástrojem, který má zabránit soubornému, ucelenému zkoumání a kritice západní elitářské civilizace, její koncepce a prostředků realizace a změně jejího směřování. Taková společnost proto nutně přímo útočí na tradiční a geneticky dané vlastnosti může jako je strategické myšlení, samostatnost, přehled ve světě, odvaha.

Ve společnosti se podařilo dosáhnout toho, že na kohokoli s přesahem a přehledem, přesahujícím formálně stanovený a schválený obecný i úzce profesní obzor, je pohlíženo s krajní nedůvěrou : proč neplave (netopí se) s námi, ale hledá pevninu k zázemí a určení výchozího bodu... Co tím sleduje?

Určitě je to „kryptofašista“ a „extremista“, který chce defragmentovat náš roztříštěný svět a zavést „totalitu rozumu“ (souborného, uceleného pohledu na věc)! Přesně tento bezodporový, bezpohlavní, komplexní a emocemi ovládaný svět potřebují zákulisní manažeři k řízení davu skrze systém „ tekutého“ (finančního, derivátového, kde se privatizují zisky a socializují ztráty) kapitálu, který disponuje stejnými vlastnostmi (žádná strukturovanost, příslušnost ke státu, k národu, k hodnotám, nenávisť k čemukoli co „brzdí“ obrat).

Postmoderna („ filosofický“ směr post-fakt, nihilismu, relativity, ztráty identity) a neoliberalismus (ekonomický model lichvářského monetarismu a všeobecné privatizace prosazující se od 70. let 20. stol. a triumfující po rozpadu Východního bloku ovládnutím světa v 90. letech) jsou dvě strany jedné mince, která je ulita z asociálních tezí (post) moderního liberálního feminismu, izolacionismu jedince a tzv. „ otevřené občanské společnosti“ spojujících se v totalitní ideologii na rozbití celé společnosti.

Daniel Novák

~ ~ ~

Zdroj: www.czechfreepress.cz/dalsi-blogy/tyranie-feminismu-v-postfaktickem-svete-financniho-kapitalismu.html

Sdílet